

[Breckmann]

Det må være kommet som et chok for min nys tiltrådte kollega, det nye færøske folketingsmedlem for Socialdemokratiet, at føle den kolde jernhandske inde under den nye regerings fløjlshandske. For disse nye betingelser var ganske hensynsløse.

Den endelige aftale giver endda nogle store kameler for os at sluge.

De socialistiske hove stak ud overalt i oplægget til lånebetingelserne, men især i kravet om en hævelse af det færøske skatteloft over det nuværende på 60 pct., en forhøjelse af momsens og endda en forhøjelse af renteskatten samt en række imperialistiske indblandinger i interne færøske forhold, som danske socialistiske bureaukrater ved og forstår endnu mindre om end danske bankdirektører, der nu udsendes til Færøerne med hals- og håndsret efter deres egne fiaskoer i næsten samtlige danske banker.

Heldigvis var Sundstein sammen med vores nye lagmand i København til forhandlinger i søndags. Det betød, at landsstyrets partier nu kan leve med den indgåede aftale, som også et stort flertal i Folketinget synes at ville stemme for.

Men disse betingelser, som vi nu stilles over for, hr. formand, retter ikke på Færøernes grundlæggende problemer. Hvis man bruger danske i stedet for færøske løsninger til færøske behov og problemer, så er det kimen til fortsat krise. Den endelige løsning kan kun være en statsgaranti, der dækker hele vores offentlige udenlandsgæld på en 4-5 mia. kr., hr. formand, der skal tilbagebetales helst rentefrit over en lang periode på måske 15-20 år.

Bertel Haarder (V):

Jeg vil gerne give den nye statsminister et par kammeratlige råd. Det drejer sig om nogle af hans slagord.

I en tale i Odense i weekenden sagde han ganske vist, at han ikke ville komme med store ord, men derefter kom han med den længste række store ord, jeg har hørt en statsminister komme med: om en social grundlov med mindstekrav for borgerne, om plads til alle og brug for alle, og om, at trykthedens tid for offentligt ansatte vil afløses af efteruddannelsens og sammenhængens tid, hvad det så end er, men det er måske noget med tværfagligheden i folkeskolen.

De store ord ville efter min mening have passet bedre, hvis den danske statsminister ligesom den amerikanske præsident skulle stå i overfrakke ude på Ridebanen og tale til sine frysende tilhængere. Der kan man tilgive de store ord, men jeg synes ikke, at det passer her i Danmark, i vort politiske system. Det klinger hult, men jeg ville slet ikke have nævnt det, hvis ikke det havde været for et bestemt udtryk, som virkelig må drages frem her i Tinget. Det var, da statsministeren talte om, at nu gik vi ind i anstændighedens årti. Hvad mener I? Anstændighedens årti! Det er altså stærke sager her i februar 1993. Som om vi har haft et uanstændigt årti! Er det genopretningspolitikken og det med, at 28 års underskud er blevet vendt til overskud? Var det uanstændigt? Det er jo lige ved, at man bagefter skulle have sunget: »Nu kom han, patriarkers håb«, for det er jo ikke så længe siden, at det har været jul.

Ja, undskyld, men jeg kan ikke tåle den slags moralisme. Man kan sige, at en bestemt handling er umoralsk eller uanstændig, men at udnævne en periode, hvor nogle andre har haft ansvaret, til at være uanstændig og sig selv til at være i pagt med anstændigheden, det er altså både lummert og farisæisk, og det skal påtales. Det er i øvrigt også ugudeligt, for var der ikke en klog mand, som sagde noget om, at den, der kaster den første sten . . . ? Det skal man kun gøre, hvis man selv er ren.

Den nye økonomiminister sagde jo meget klogt sidste år, da der også var moralisme på vej fra den nye statsminister: Han kan jo selv få behov for tilgivelse engang. Se, det var bibelsk tale!

Hvad der også generer mig, er, at nu skal vi åbenbart også til at frelse det danske folkestyre. Statsministeren vil skabe tillid til og respekt for folkestyret. Efter min mening har grundloven det udmærket, og folkestyret har det udmærket. Det virker. Vi har de rettigheder, som grundloven giver os. Lad være med det klynkeri på folkestyrets vegne, og koncentrer jer – undskyld – i stedet for om at forbedre jer selv! Det har vi nemlig alle sammen brug for.

Hr. Frank Jensen sagde i sin tale, at regeringen ville genskabe tilliden mellem befolkningen og landets politiske ledelse. Undskyld, men det bliver altså for stærkt! Var der da ikke tillid mellem den tidligere regering og befolkningen? Den gik jo frem i meningsmålingerne,